

Arrest

nr. 196 742 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 193 548 van 12 oktober 2017 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2017 een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op 28 november 2011 op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoekster op 20 maart 2017 ter kennis gebracht. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest nr. 196 740 van 18 december 2017.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoekster eveneens op 20 maart 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Mevrouw,
[...]*

*wordt het bevel het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 22.06.2011. Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 28.11.2016 werd onontvankelijk verklaard op datum van 03.03.2017. Met toepassing van artikel 74/14 §3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar op 26.10.2012, op 29.10.2013 en op 28.10.2016 betekend. “

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissingen bevatten geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissingen niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. ' De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 03.0.2015 werd vroegtijdige genomen nu verzoeker een beroep bij de RW heeft ingesteld tegen de beslissing dd 03.03.2017 waarbij de aanvraag 9 bis onontvankelijk werd verklaard. Omtrent deze aanvraag is er nog geen uitspraak. In afwachting van deze beslissing is verzoeker wel degelijk gerechtigd om op het grondgebied te verblijven. Tevens is er steeds een beroep hangend voor de RVV omtrent een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. In de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er niet verwezen naar deze aanvraag hetgeen een schending inhoud van de motiveringsplicht.

Tevens wordt er in de beslissing nergens verwezen naar het feit dat verzoekster erkend werd als staatloze en bijgevolg geen identiteits- en of verblijfspapieren kan bekomen voor een ander land. Verzoekster verblijft sinds 2008 in België en heeft onmiddellijk het nodige gedaan om zich in regel te stellen door een aanvraag 9 ter in te dienen.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst op het ogenblik dat er nog diverse procedures lopende zijn. In afwachting van deze procedures kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij het land dient te verlaten te meer daar zij erkend werd als staatloze.

Om deze redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook vernietigd te worden

Het is immers niet rechtvaardig een iemand terug te sturen naar het land dat hij verlaten heeft, zolang niet definitief bewezen is dat alle procedures beëindigd werden en gelet op het feit dat zij aldaar tevens geen verblijfsrecht heeft.

Dit alles te meer gezien verzoekster uit haar land van herkomst is vertrokken omwille van de problemen die hij daar ondervond.

In de korte motivering van de beslissing dd 03.03.2017 wordt er niet verwezen naar aanvragen van verzoeker op basis van artikel 9bis en de beroepsprocedure alsmede het feit dat verzoekster erkend werd als staatloze. Dit is dan ook een schending van de motiveringsplicht.

Verzoekster kon misschien weten dat haar verblijf illegaal was doch zij trachtte dit te regulariseren en heeft steeds het nodige gedaan om een aanvraag 9 bis in te dienen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook ten rechte genomen. Verzoekster mag er nog steeds van uitgaan dat zijn aanvraag 9 bis eventueel gegrond kan verklaard worden zodat de bijlage 13 ten onrechte werd genomen.

Er werd in de beslissing dd 03.03.2015 (bevel om grondgebied te verlaten) geen argumentatie of motivatie ontwikkeld over deze aanvragen en de beroepsmogelijkheden. Tevens wordt er niet verwezen naar het feit dat verzoekster als staatloze niet zomaar aan de nodige verblijfsdocumenten kan komen voor een derde land zoals zij reeds geprobeerd heeft.

De Belgische overheid heeft verzoekster steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet simpelweg kan beweerd worden dat verzoekster wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten.

Tegenpartij kan verzoekster immers niet gedwongen uitvoeren gelet op het feit dat zij als staatloze werd erkend.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeksters heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Terugkeren naar haar land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoekster.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelende bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verzoekster kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenzins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit angst voor zijn leven.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats meer om te verblijven Armenië Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Armenië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haarland van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij daar iedereen heeft achtergelaten. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Tevens werd zij erkend als staatloze.

4.4 Humanitaire gronden

Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland. Verzoekster doet de nodige inspanningen om zich te integreren. Indien het beroep tot hervorming van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt verzoekster er om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te hervormen. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of niet het bewijs levert dat deze termijn niet is overschreden. Hierbij wordt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, tevens verwezen naar de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag. Zo wordt in de bestreden beslissing niet alleen gesteld dat verzoekster "*niet [werd] erkend als vluchteling bij beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 22.06.2011*" maar ook dat zij "*niet [is] gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 28.11.2016 werd onontvankelijk verklaard op datum van 03.03.2017*". Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat de termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verlaagd naar nul dagen, omdat verzoekster geen uitvoering heeft gegeven aan eerdere aan haar betekende verwijderingsmaatregelen. Verzoekster hekelt het gebrek aan motivering aangaande de ingestelde beroepsprocedures tegen de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 3 maart 2017, evenals tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 september 2016, doch de Raad ziet niet in waarom verzoekster verwacht hieromtrent een motivering in de bestreden beslissing terug te vinden. Voor wat betreft het beroep ingesteld tegen de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het annulatieberoep slechts werd ingesteld na de totstandkoming van de thans bestreden beslissing, zodat hieromtrent niet kon worden gemotiveerd door verweerder. Verzoekster verduidelijkt verder niet op welke wijze de vereisten van de formele motiveringsplicht verweerder ertoe zouden nopen te motiveren aangaande een hangende beroepsprocedure ingesteld tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekster nog het gebrek aan motivering inzake haar statuut als staatloze en de onmogelijkheid om de vereiste verblijfsdocumenten te verkrijgen opwerpt, wijst de Raad erop dat op dezelfde datum als het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen, waarin reeds uitgebreid werd gemotiveerd aangaande de staatloosheid van verzoekster. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder deze motivering andermaal zou dienen te hernemen in het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de

vereisten van de formele motiveringsplicht, waarvan dan ook geen schending kan worden weerhouden. De inhoudelijke kritiek die verzoekster uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...].”

2.5. In zoverre verzoekster – waar zij stelt dat zij *“wel degelijk gerechtigd [is] om op het grondgebied te verblijven”* zolang nog geen uitspraak werd gedaan inzake het hangende annulatieberoep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – betwist zich te bevinden in de situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de voormelde wet, wijst de Raad erop dat dit betoog niet kan worden weerhouden. Verzoekster toont geenszins aan – en de Raad kan dit ook niet vaststellen – in welke mate het louter instellen van een annulatieberoep tegen een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enige invloed zou hebben op haar onwettige verblijfssituatie en aldus enige invloed zou kunnen hebben op de wettigheid van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het instellen van een annulatieberoep tegen voormelde beslissing tot onontvankelijkheid brengt geenszins een met een bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbare verblijfssituatie tot stand. De loutere overtuiging van verzoekster dat dit wel degelijk het geval zou zijn, maakt niet dat dit daadwerkelijk zo is. Er kan hierbij ook niet worden ingezien waarom het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, alvorens het verloop van een eventueel annulatieberoep af te wachten dat zou ingesteld worden tegen een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zou getuigen van een vroegtijdig handelen van verweerder. Zelfs indien voormelde onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad zou worden vernietigd, wordt verzoeksters verblijfssituatie teruggebracht naar een openstaande verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat geen invloed heeft op haar onwettige verblijfsstatus (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Deze eventuele openstaande verblijfsaanvraag schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Waar verzoekster stelt dat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten niet op gedwongen wijze kan uitvoeren, gelet op haar staatloosheid, wijst de Raad erop dat reeds uitvoerig werd ingegaan op de staatloosheid van verzoekster in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing van dezelfde datum als huidig bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen het beroep verworpen werd. In de in punt 1.1. bedoelde beslissing werd reeds vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoekster geen verblijfsrecht zou kunnen verwerven in Azerbeidzjan, Armenië, Oekraïne, dan wel Rusland. Aldus toont verzoekster – door louter te verwijzen naar haar staatloosheid – geenszins aan dat geen (vrijwillige) uitvoering kan worden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij zij in één van de voormelde landen zou kunnen verblijven. De loutere overtuiging van verzoekster dat het niet rechtvaardig is iemand terug te sturen, zolang niet definitief is bewezen dat alle procedures beëindigd werden en het bloot betoog van verzoekster dat ze nergens een verblijfsrecht heeft, volstaat niet om de beslissing aan het wankelen te brengen. Het enkele gegeven dat verzoekster verder steeds het nodige heeft gedaan om te trachten haar verblijf te regulariseren, volstaat evenmin. Verder kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden

in haar verzoekschrift dat verweerder haar aanwezigheid steeds zou hebben gedoogd, gelet op het feit dat verweerder reeds meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten heeft betekend aan verzoekster, waaraan wordt herinnerd in de bestreden beslissing.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling garanties aangaande vrijheidsberovingen omvat. Verzoekster toont geenszins aan dat zij in geval van een terugkeer naar Armenië zou worden geconfronteerd met een onwettige vrijheidsberoving. Het louter poneren dat haar persoonlijke vrijheid en veiligheid zullen worden geschonden indien zij terugkeert naar Armenië dat zij ontvluchtte uit angst voor haar leven, kan bezwaarlijk volstaan. Verzoeksters betoog blijft beperkt tot loutere algemene beweringen, die geenszins worden gestaafd. Hetzelfde geldt voor verzoeksters bewering dat zij geen inkomen of een plaats om te verblijven heeft in Armenië en zelfs niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Losstaand van de vaststelling dat deze elementen geen uitstaans hebben met waarborgen inzake vrijheidsberoving, worden ook deze beweringen niet gestaafd. Verder wijst de Raad erop dat verzoeksters betoog is toegespitst op een terugkeer naar Armenië, waarbij geenszins vaststaat dat zij naar dit land dient terug te keren. Zoals reeds gesteld heeft verweerder in de in punt 1.1. bedoelde beslissing van dezelfde datum als huidig bevel om het grondgebied te verlaten, reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond geen verblijfsrecht te kunnen verwerven in Azerbeidzjan, Oekraïne of Rusland. Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.7. Verzoekster verwijst voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM naar haar familieleven, doch ze concretiseert niet waaruit haar familieleven zou bestaan. Zo toont zij niet aan dat nog andere gezins- of familieleden in België verblijven met wie zij een daadwerkelijk familieleven onderhoudt. Enig beschermenswaardig gezins- en/of familieleven wordt dan ook niet aangetoond.

2.8. Wat betreft het aangevoerde privéleven, dat bestaat uit een niet verder geconcretiseerde opgebouwde band met en integratie in de maatschappij, wijst de Raad erop dat de aangehaalde algemene elementen van integratie geen zodanig bijzondere feiten of omstandigheden uitmaken dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoekster hier te lande het verblijf toe te staan. De Raad benadrukt ook dat verzoekster – die nooit meer dan een attest van immatriculatie heeft gekregen in het kader van de precaire asielprocedure – nooit garanties heeft gekregen dat haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kon verwachten dat het mogelijk zou zijn om een hoofdzakelijk in illegaal verblijf opgebouwd privéleven – wat zich aandient als een *'fait accompli'* – verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster maakt weliswaar het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar – waarvan de geldingsduur van drie jaar bij een verwijdering van het Belgische grondgebied een aanvang zal nemen – doch het staat haar vrij haar grieven ten aanzien van artikel 8 van het EVRM aan te wenden in het kader van een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, ingesteld vanuit het land van gewoonlijk verblijf (cf. RvS van 1 juni 2017, nr. 12 462 (c)) en vervolgens, in geval de opheffing of opschorting is verkregen – bij gebreke waaraan tegen deze beslissing tot weigering van opheffing/opschorting eveneens een mogelijkheid tot het instellen van een beroep voorhanden is – een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van gewoonlijk verblijf. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Waar verzoekster onder de hoofding *"humanitaire gronden"* de Raad verzoekt de beslissing op grond van humanitaire gronden te hervormen, dient erop te worden gewezen dat de Raad, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, zoals in casu. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.10. De middelen zijn derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA